

Szabó J. Róbert lelkipásztor

NUNC DIMITTIS – SIMEON ÉNEKE

Alapige: Lukács 2,29-35.

Advent' 2016. 4. vasárnap

1 Advent negyedik vasárnapján utolsó alkalommal lapozunk bele az „első század énekeskönyvébe”, hogy a Lukács evangélium elején található a negyedik karácsonyi énekbe hallgassunk bele!

Az öreg Simeon énekébe, aki a Lélek vezetése alatt pontosan akkor megy fel a templomba, amikor a nyolcnapos Jézust a szülei elhozzák, hogy körülmetélessék. Erről az idős emberről csak ennyit mond el a Biblia, idézem: „*És íme, élt egy ember Jeruzsálemben, akinek Simeon volt a neve. Igaz és kegyes ember volt, várta Izráel vigasztalását, és a Szentlélek volt rajta. Azt a kijelentést kapta a Szentlélektől, hogy nem hal meg addig, amíg meg nem látja az Úr Krisztusát.*”¹

2 Ez a két mondat, mégis enged belelátni bennünket élete középpontjába! Abba a középpontba, amely értelmet adott az életének, amely mozgatta ezt az embert, amely erőt adott neki, és amely teljes és elégedett emberré tette őt.

Elgondolkoztam azon, hogy vajon mi van a mi életünk középpontjában, és vajon az, ami ott van, az teljes és elégedett emberré tesz bennünket? Hány olyan emberről hallottam már, akinek a munkája, a hivatása adta élete értelmét, tette teljes és elégedett emberré. A nyugdíjazása azonban megtörte az életét, mert az, ami addig élete középpontja volt, egyszerre nem volt többé. *Mi áll életed középpontjában? Mi tesz téged teljes és elégedett emberré? Vagy te is azok közé a milliók közé tartozol, akik csak életük hiányairól panaszkodhatnak, akiket állandó elégedetlenségük hajt és űz egyre előre?*

Simeon élete középpontjában Isten ígérete állt, ennek beteljesülését remélte. Az Üdvözítőt várta, az Úr Krisztusát, aki változást hoz mind Izraelnek, mind a világ összes népének. Simeon ráállt erre az ígéretre, elhitte annak beteljesülését, és ez adott értelmet egész életének, ez mozgatta őt, ez adott neki erőt a hétköznapi napokban, ez tette teljes és elégedett emberré. Mert amíg az emberi ígérek bizonytalanok, nekünk sokszor csak üres ígéreteseink vannak, de Isten ígéretei megállnak, kimondásuk pillanatában valóságosak, és csak idő kérdése, mikor teljeseznek be.

3 Bevallom, mostanában gyakran elkeseredem. Körül nézek, és azt látom, hogy a dolgok a maguk tehetetlensége szerint beálltak, és úgy érzem esélytelen minden erőfeszítés, hogy változtassunk rajtuk. Nap mint nap úgy tűnik, hogy erőfeszítéseink, jóra való igyekezetünk darabokra hullanak a körülötted élők ellenállásán. Megmerevedtek az álláspontok, változtathatatlaná dermednek helyzetek, és elillanni látszik a remény: van esély, hogy ne legyen mindig így. Éreztél már hozzám hasonlóan?

Simeon várakozása ezért jelentett most olyan sokat! Mert szembesített a magam kicsinyhitűségével: „Te kitől várod a változást? Hiszed-e még azt, hogy Istennek van hatalma arra, hogy mindent újjá tegyen?”

Kitől vagy mitől várjuk a változást egy olyan világban, ahol mindenki a másik feladatának tartja, látja azt? A másik legyen más. A másik adjon többet magából. A másik legyen jobb, figyelmesebb, szerethetőbb. Amilyen az adjon Isten, olyan a fogadj Isten. A változás, a változtatás mindig valaki más felelőssége, és ha majd ő változik, változom én is. Simeon nem másoktól, de még csak nem is önmagától, egyedül Istentől várta a változást, a vigasztalást. Realista ember volt, mert tisztában volt azzal, változásra van szükség. De a láthatók súlya alatt mégis képes volt optimista maradni, aki nem adta föl, aki nem keseredett meg. **Hogyan lehetséges ez?** Mert Istenre nézett, Rá várakozott, és hitte: *egyedül Istennek van ereje változtatni a változtathatlannak látszó láthatókon.*

És megértette azt is, hogy Isten nemcsak egyszerűen változtatni akar, hanem szétúzza a régit, valami egészen újat akar elkezdeni! Simeon ugyanazt vallotta, amit népe prófétái: a Messiás érkezése újkorszakot nyit az egész emberiség történetében! *Hisszük-e még azt, hogy Istennek van hatalma arra, hogy mindent újjá tegyen?*

4 Az előzőekben elmondottak alapján nem csoda az, hogy Simeon éneke annak a hitnek az éneke, amely nem csak a felszín látja! Ez az ember a Lélek által négy felismerésre jut:

(1) Egyrészt képzeljétek el a jeruzsálemi templomot! Hatalmas, nyüzsgő, áramló tömeg! Kivett volna észre egy ilyen tömegben egy családot, akik gyermeküket körülmetélni hozták? S vajon ők lehettek az egyetlen ilyen család? Simeon mégis felismeri őket, egyedül hozzájuk megy oda, és egyedül csak Jézust veszi a karjaiba.

(2) Másrészt a zsidók egy Mózeshez hasonló Messiást vártak. Egy erős embert, aki szabadulást hoz majd, és helyreállítja Izráel királyságát. Simeon mégis egy nyolcnapos gyermeket karjában tartva mondja: „... *meglátta szemem üdvösségedet, amelyet elkészítettél minden nép szemé láttára, hogy megjelenjék világosságul a pogányoknak és dicsőségül népednek, Izráelnek.*”²

(3) Harmadrészt Simeon azt is tökéletesen érti, hogy Messiás nemcsak Izráelnek adatik, hanem benne és általa Isten kinyitja az üdvösség ajtaját a pogányok előtt is, hogy beteljesedjék Ézsaiás prófécijája: „*A népek világosságává teszek, hogy eljusson szabadításom a föld határáig.*”³

(4) Negyedrész Simeon egészen világosan látja Jézus születésének valódi célját: „*Íme, ő sokak elesésére és felemelésére rendeltetett Izráelben ...*”⁴ – mondja. És miközben Isten népének többsége egy győzelmes Messiás várt, ő

másként látja Jézus életének végét, ezért szól így Máriához így: „*és jelül (rendeltetett), amelynek ellene mondanak – a te lelkedet is éles kard járja majd át –, hogy nyilvánvalóvá legyen sok szív gondolata.*”⁵ Ebben a mondatában pedig egyértelműen ott sötétlik a golgotai kereszt botránja és tragédiája.

Simeon tehát felismeri és meglátja azt, hogy ki is valójában Jézus. Miért? Mert „*a Szentlélek volt rajta*”. És ma is csak így lehetséges: csak az látja meg Krisztust, és Krisztusban az üdvösséget, akin a Szentlélek van.

Vajon annak látod-e Jézust, aki Ő valójában? Akkor karácsonykor nem fogsz többé „jézuskázni”! Ahogyan Simeon, a pásztorok, a napkeleti bölcsek sem csak egy csecsemőt láttak, hanem azt a Messiást imádták a gyermekben, akiben Isten mindannyiunk üdvösségét készítette el!

Megláttad-e már Jézusban a Szabadítót, és felismerted-e benne üdvösségedet? El tudod-e mondani Simeonnal együtt: „... *meglátta szemem üdvösségedet, amelyet elkészítettél...*”! Elkészítettél nekem is!” El tudod ezt mondani egész szívedből?

S Miért fontos ez? Minden magyarázat nélkül egy történettel hadd válaszoljak! Egy jó módú ember, a fiával együtt nagy rajongója volt a ritka műalkotásoknak. Gyűjteményükben megtalálható volt minden: Picassótól Raffaeloig. Amikor kitört a vietnami háború, a fiú katona lett, és egy ütközetben, miközben megmentette egyik bajtársa életét, elesett.

Egy hónappal később, nem sokkal karácsony előtt, kopogtatott valaki az édesapja ajtaján. Egy fiatalember állt az ajtó előtt, kezében egy nagy csomaggal. Így szólt: „*Ön nem ismer engem, de én vagyok az a katona, akiért az Ön fia az életét adta. Amikor engem biztonságos helyre vitt, egy golyó szíven talált, és azonnal meghalt. Gyakran beszélt Önről, és arról, mennyire szeretik a művészteket.*” A fiatalember kinyújtott kezében tartotta a csomagot. „*Tudom, hogy ez jelentéktelen dolog, én nem vagyok egy nagy művész, de azt hiszem, a fia kívánsága az lett volna, hogy Ön kapja meg ezt.*”

Az édesapa kinyitotta a csomagot. A fia portréja volt, melyet ez a fiatalember festett. Az édesapa a kandalló fölé akasztotta a festményt. Minden látogatót, aki belépett a házba, először a fiú képéhez vezetett, mielőtt megmutatta nekik a többi műalkotást.

Néhány hónappal később meghalt az apa. Egy nagy árverést terveztek a festménygyűjteményből. Sok befolyásos személyiség gyűlt össze, nemcsak a festmények megismerésére, hanem azért is, hogy személyes gyűjteményük számára megszerezzék azokat.

A pódiumon ott állt a fiú képe. Az aukció vezetője megnyitotta az árverést. „*A fiú képével kezdjük, ki akar licitálni?*” Csend volt, aztán megszólalt egy hang a hátsó sorokból: „*Mi a híres festményeket akarjuk látni, tegyék ezt félre!*” De az

NUNC DIMITTIS – Simeon ének – Lukács 2,29-35.

aukció vezetője folytatta. „Kínál-e valaki ezért a festményért 100 vagy 200 dollárt?” Újra megszólalt egy mérges hang: „Mi nem azért jöttünk, hogy ezt a festményt lássuk. Bennünket Van Gogh, meg Rembrandt festményei érdekelnek!”

Azonban az aukció vezetője kitartott: „A fiú! A fiút ki akarja elvinni?” Végül megszólalt egy hang a leghátsó sorból: „Én 10 dollárt adok a képért.” Mivel nem volt tehető ember, ez volt minden, amit fel tudott ajánlani érte. Ez az ember az édesapa és fiú régi kertésze volt. „Tehát 10 dollár, ki kínál 20 dollárt?” – „Adja oda neki 10 dollárért, hadd lássuk már végre a mesterműveket!” „Az ajánlat 10 dollár, senki többet... 20 dollárért?” Erre a tömeg háborogni kezdett. Nem akarták már tovább látni a fiú képét. Feszülten várták az értékes darabokat gyűjteményeik számára. Az aukció vezetője lecsapott a kalapáccsal. „Először, másodszor, senki többet 10 dollárért!”

Egy férfi, elől a második sorban kiabálni kezdett: „Akkor most folytassuk a festményekkel!” Az aukció vezetője letette a kalapácsát: „Az árverésnek vége!” „És mi van a többi festménnyel?” – kérdezték a résztvevők meghökkenve. „Sajnálom, de amikor megbíztak ennek az árverésnek a levezetésével, a végrendelet egy külön záradékához kellett tartanom magam, amit eddig nem árulhattam el. Csak a fiú képének árverésére kerülhetett sor, aki a képet megvásárolja, örökli az egész vagyont, beleértve a műalkotásokat is.”⁶ (H. G. Müller)

Akié a fiú azé minden! – Mert: „*Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?*”⁷
ÁMEN!

¹ Lukács 2,25-26.

² Lukács 2,30-31.

³ Ézsaiás 49,6b.

⁴ Lukács 2,34a.

⁵ Lukács 2,34b.

⁶ H. G. Müller írása nyomán.

⁷ Róma 8,32.